

[Undervisningsministeren.]

saa meget, at Folkehøjskolen kan gaa ind derunder og komme til at nyde godt af den danske Statskasses Tilskud, men der er jo naturligvis den væsentlige Forskel, at efter Lagtingets Indstilling og efter mit Forslag, som jeg forelagde oprindelig, vilde der af Lagtinget blive ydet Folkehøjskolen et lignende Tilskud som det, der bevilges fra Statskassen. Det er ikke længere Tilfældet. Dog maa jeg bemærke, at Lagtinget efter Forslaget, saaledes som det nu er vedtaget i Landstinget, vel ikke er *forpligtet* til at yde et lignende Bidrag, men Lagtinget er selvfølgelig *berettiget* dertil, saa hvis den Stemning, som Lagtingsflertallet og Flertallet i det nedsatte Lagtingsudvalg gav Udtryk for, at naar den danske Statskasse gav 3 500 Kr., vilde man føje 3 500 Kr. til fra Lagtinget, er til Stede, er der intet, der forhindrer Lagtinget i til de 2 500 eller 3 000 eller 3 500 Kr., hvor meget det nu kan blive efter dette Forslags Regler, at lægge et lignende Beløb ved Siden. Jeg har derfor kunnet tiltræde Lovforslaget i den Form, som hele Landstingsudvalget og nu hele Landstinget er enedes om, og skal herved have den Ære at anbefale det til det høje Tings hurtige og villige Behandling.

Maa jeg benytte Lejligheden til ganske kort at sige et Par Ord til en Udtalelse, der er fremsat af den færøske Landstingsmand, Hr. Joannes Patursson. I „Berlingske Tidende“s Morgenudgave i Dag læser jeg et Telegram om, at han paa Rejsen hjem til Færøerne i Bergen har udtalt til et norsk Blad sin Beklagelse over den ugunstige Session for Færøerne, som denne Rigsdagssamling har været. Vi har, siger han, mødt Modgang fra alle Sider og paa alle vore Krav, og hvis ikke Forholdene bliver bedre, bliver vi nødt til at sprænge Amtsrammen paa folkeretlig Vis. Hvis denne Udtalelse af Joannes Patursson i dette norske Blad er rigtig refereret, og hvis Telegrammet, der gengiver den, er rigtigt — og jeg har ingen Grund til at tvivle paa nogen af Delene —, maa jeg meget beklage denne Udtalelse og paa det bestemteste protestere mod den, for den er ganske urigtig. Nogle Dage før Landstingsmand Patursson rejste hjem til Færøerne, talte han med mig om dette Lovforslags Skæbne og interesserede sig stærkt for en Gennemførelse deraf, i Mod sætning for øvrigt til, hvad han nogle Aar i Forvejen havde gjort oppe paa Færøerne, for ifølge Referat i Selvstyrepartiets Blad „Tingakrossur“ udtalte han sig i 1927

mod oftere at gaa Tiggergang til den danske Statskasse. Han glædede sig over, at Folkehøjskolen ikke længere fik Tilskud fra den danske Statskasse, for det vilde stille den friere. Han ankede over, at der lærtes Dansk i saa stor Udstrækning paa denne Folkehøjskole, var det endda Engelsk, kunde han forstaa det. Saaledes udtalte han sig den Gang. I Samtalen med mig protesterede den ærede Landstingsmand mod, at det var rigtigt, men jeg har citeret efter selve „Tingakrossur“, Selvstyrepartiets Blad. Jeg sagde til ham, at jeg havde Haab om, at dette Lovforslag kunde gennemføres, og hvis det skulde vise sig, at der ikke kunde opnaas Enighed om Formen og at det derfor ikke kunde gennemføres i Aar, vilde jeg straks gaa til Finansudvalget. Jeg talte med Finansudvalgets Formand derom, og jeg sagde, at jeg vilde gaa til Finansudvalget og udbede mig en lignende Bevilling som den, de tre Partier var enige om. I Aar vilde jeg have Haab om, at alle fire Partier vilde blive enige. Thi jeg havde jo efterkommet Venstres Ønsker om at ordne Sagen ved Lov.

Jeg maa derfor meget beklage, hvis det er rigtigt, hvad jeg ingen Grund har til at tvivle om, at den ærede Landstingsmand har udtalt sig saaledes til et norsk Blad. Men Sandheden er vel den, at den ærede Landstingsmand føler hele sin Stilling indenfor Selvstyrepartiet vakle og derfor er tilbøjelig til at tilspidse alt, hvor jeg vilde mene, at man ved forhandlende Imødekommenhed vilde fremme det bedste Forhold mellem Færøerne og det øvrige Danmark. Han havde ingen Grund til at være utilfreds med min Besvarelse af hans Forespørgsel angaaende Færøernes Undervisningssprog. Jeg udtalte mig ingenlunde uvilligt. Jeg har Haab om, at Lagtinget i den Samling, der nu forestaar, vil møde med et Forslag. Der var i 1928 i Virkeligheden kun saa ringe Forskel mellem Selvstyrepartiet og Sambandspartiet med Hensyn til Undervisningssproget, idet Selvstyrepartiet erkendte, at Dansk burde læres, og Sambandspartiet hævdede, at Færøsk er Børnenes almindelige Talesprog. Der er derfor ikke større Forskel, end at de maatte kunne enes, og enes de paa det forestaaende Lagting, har jeg erklæret, at Ministeriet her vil følge dem. Nu gennemfører vi denne Lov, det haaber jeg, og jeg beder Folkeetinget om at gøre det hurtigt, saa at den kan blive et Resultat af indeværende Rigsdagssamling. Og det vil da yderligere vise, at der i den danske Rigsdag som i den danske Regering er den varmeste Interesse